

*Joost II Sickenga, Jeroen Perceval en Laura van Dolron zijn theatermakers en -auteurs.
Ze maken zich op om in september het Schrijversgevang in Monty te betrekken.
Daar krijgen ze de opdracht om op een week tijd een nieuwe theatertekst schrijven.
Zolang laten ze zich met elkaar opsluiten in een gedeelde studio.*

Wat zit er in je koffer?

JS

koptelefoon & muziek, pc, rookgerei, boeken (romans. vooral géén toneelstukken) en eten, moet ik dat zelf meenemen, of is het verblijf vol pension?

JP

onderbroeken & een paar kleren, computer, toiletta's, misschien een boek, maar dat behoort niet tot mijn basisuitrusting

LVD

laptop, mijn lievelingsboek: Life after God van Douglas Coupland, mascara, sigaretten, pyjama, canderel, mijn telefoon (als dat tenminste mag!), tandenborstel

Welke ideeën smokkel je het Schrijversgevang binnen?

JS

Mappen met aantekeningen draag ik altijd bij me, dus die zal ik ook het Schrijversgevang mee binnen nemen. Er zitten losse ideeën in, scènes, grapjes, een lijst met mogelijke titels van stukken... allerlei inspiratie.

JP

Een paar ideeën en schetsen heb ik wel in mijn hoofd. Dingen die ik altijd al heb willen schrijven. Afhankelijk van de opdracht die we meekrijgen, kan ik daar dan iets uit kiezen. Enkele weken later sta ik zelf op de scène in Monty, tijdens HIT THE STAGE (zie p. 23). Daar zal ik in september dus ook volop mee bezig zijn.

LVD

Ik noem mezelf een last minute schrijver. Ik vind het fijn om te kijken wat er op één dag kan gebeuren. Wel schrijf ik vaak dingen die met het maakproces te maken hebben, dus ik zou wel eens iets kunnen gaan maken over drie auteurs die met elkaar opgesloten zitten. Het hangt natuurlijk af van het opgegeven thema, en dat komen we pas op dag één te weten.

Het opgesloten zitten in het gezelschap van twee andere schrijvers, gaat dat je schrijven beïnvloeden?

JS

Ik ga hen uitdagen! En een beetje contact leggen natuurlijk, om het plezierig te maken. Opgesloten zijn vind ik niet tragisch, maar het opgesloten zitten samen met twee anderen, dat is voor mij het ergste aan de hele onderneming. 'Aan welke kant van de tralies waant men de wereld.' Die zin noteerde ik in een van mijn mappen met aantekeningen, rond 1987, toen ik nog op de Rietveld Academie zat. De omgeving heeft natuurlijk invloed op je schrijven. Normaal kies ik voor een schrijfomgeving in functie van het stuk. Nu wordt die omgeving bepaald vóór ik begin te werken aan de tekst. In die zin is het dus de omkering van wat ik gewend ben te doen.

JP

Dat is voor mij de grootste uitdaging: het in een ruimte verblijven met twee anderen. Misschien kan ik wel helemaal niet schrijven met anderen in de buurt? Of ik ga zo hard op in mijn eigen trip, dat ik niets merk van hun gezelschap. Het kan natuurlijk ook gebeuren dat ik ga vloeken: 'Shit! Ik heb nog niets en ik hoor de andere twee de hele tijd typen!' Misschien ben ik niet in staat om iets op papier te zetten met de klok die me met elke seconde dichterbij het einde van de week brengt. Dan zij het zo. Misschien maakt het me net superscherp. Wie weet?

LVD

Ongetwijfeld. Ze kunnen zelfs personages worden in mijn stuk! Het gebeurt niet zo vaak dat ik in contact kom met andere schrijvers. De schrijfstijl van de andere twee ken ik helemaal niet, maar het lijkt me leuk om eens een writers' block bij iemand anders gade te slaan. Schrijven is voor mij een heel magisch, mysterieus proces. Nu zal ik kunnen zien hoe dat magische proces voor andere auteurs werkt.

Waarom ben je op de uitnodiging ingegaan?

JS

Elke mogelijkheid om te schrijven grijp ik aan. En de programmering van Monty vind ik mooi, dus daar wil ik graag tussen staan. Dit voorstel verbaasde me wel, maar het leek me ook van begin af aan erg spannend om te doen. Vooral omdat onze stukken diezelfde week nog zullen gespeeld worden.

JP

Voor mij gaat het bovenal om de uitdaging. Om binnen de zeven dagen iets te hebben geschreven dat speelbaar is. Het lijkt me zeer fijn om aan de slag te gaan met het ruwe gesteente dat zich aan de randen van mijn hoofd bevindt. Freestylen eigenlijk. Met als motto: 'Men moet op zijn bek durven gaan om goed te worden'.

LVD

Schrijven onder druk vind ik heel prettig. De eindscène van *Laatste Nachtmerrrie* (tijdens het Theaterfestival te zien in Monty, nvdr), heb ik twee dagen vóór de première geschreven. De acteurs krijgen vrijdag de tekst van ons, en moeten hem zondag spelen. Dat betekent dat je als auteur heel wat macht over hen hebt! Zo kun je acteurs en een regisseur enorm in de problemen brengen. Je schrijft bijvoorbeeld: '(acteur stijgt op)'. En dan denk je: 'Zo, jongens: veel succes!' Mijn stuk zou best ook een kritische tekst kunnen worden over hoe acteurs moeten spelen wat hen door anderen in de mond wordt gelegd. Of het kan dat ik d.m.v. de tekst een dialoog aanga met de acteurs die hem gaan spelen. Normaal ken ik de acteurs waarvoor ik schrijf heel goed. Dat alleen al maakt dit project anders dan wat ik normaal doe: dit keer zal ik geen tekst op het lijf van de acteurs kunnen schrijven.